

TO SOLDATERMØDRE

Julie Friederichsen.

Det er let at være med, naar der kaldes til Fest.

Sønderjydernes Hjemkomst til Danmark blev den Fest for danske Hjerter, som den skulde og maatte blive — en Feststemning, der vekslede mellem Smil og Taa-
rer og en jublende Glæde, der brød alle Skranker.

Men hvem er det, der har forberedt Festen, hvem er det, der har skabt de Forhold, der ogsaa gjorde os her hjemme fortjent til den Glæde, der virkelig blev en Folkets Glæde?

Det er de Mænd og Kvinder, som igennem alle de lange trange Aar med Haab imod Haab har holdt ud i Tro paa, at denne Stund maatte komme, at Sønderjylland igen skulde blive dansk Land.

Deres Navne er talrige. Mange af dem fik ikke Lov til at opleve, hvad der nu er sket, men de var med til at bygge den Bro, som aldrig blev brudt.

Saa kom Krigen.

Haab tændtes og sluktes, til det skete saa underlig pludseligt — Undertrykkernes Magt var brudt.

Men i Krigsaarene holdt de tapre Brobyggere Stand — de hvilede aldrig — de tabte aldrig Modet — ingen Frontvending var stærk nok til at bryde Broen af.

Da Sønderjyderne vendte hjem, saa var det kendte Folk, der kom: de blev hilst af Mænd og Kvinder, hvis Navne var dem kære som de-

res nærmestes. Det var disse Mænd og Kvinder, der havde hjulpet, havde tænkt paa dem og handlet for dem, mens de var Fanger.

Vi skylder alle Tak til disse Mænd og Kvinder, som Kampen gjorde stærke og udholdende; dem er det, der har givet disse Fester en fast Bund af uforglemmelig Opofrelse og Forstaaelse af, hvad det gjaldt. De sidste Planker i Broen var let slaaet, det gik saa at sige af sig selv — der vilde vi alle gerne være med.

Vi vil her i Kv. og Sf. rette en Tak til de to gode, danske Kvinder, Fru Julie Friederichsen og Professorinde Dagmar Schmiegelow og bede dem modtage den paa de mange Mænds og Kvinders Vegne, som de har staaet sammen med i Arbejdet for den sønderjyske Sag.

De er begge to Sønderjyder — Fru Friederichsen fra Haderslev — Professorinde Schmiegelow fra Als, og de har vel haft i Blodet Trangen til at hjælpe — de kunde ikke andet.

Vanskeligt nok er det at faa dem i Tale — disse to Mødre med de mange Sønner — man maa ligge paa Lur for, at det skal lykkes, men dejligt er det at høre dem fortælle om deres Arbejde.

„Det var ved en Generalforsamling i „Danske Kvinders Forsvarsforening“, at jeg fremsatte min Plan om at sende Pakker til Krigsfangerne,“ siger Fru Friederichsen, „og den blev modtaget med almindelig Tilslutning. Jeg gik hjem og sagde: „Faar jeg 200 Pakker, saa bliver jeg lykkelig, faar jeg 300, bliver jeg helt ude af mig selv.“

Det var som Fru F. den Dag havde lukket op for en Sluse — hendes Hus fyldtes og kunde ikke rumme, hvad der blev sendt; Seidelins Gaard forsløg ikke og Lokallet i K. F. U. M. blev for lille — 5000 Pakker er ialt sendt til Fangelejrene.

Men videre fortæller Professorinde Schmiegelow, der fra Begyndelsen af har delt Arbejdet med Fru Friederichsen; fortæller om Forsendelserne til selve Sønderjylland:

Dagmar Schmiegelow.

„Til Jul søgte vi privat Tilladelse til at udsende 100 Pakker, Klæder og Mad. Justitsministeren uddilede Tilladelsen, og alt under denne Tilladelse gik i vort Navn og er kommet derved. Baade det tyske Indførselskontor og Toldvæsen har stillet sig elskværdigt overfor Udførselen.

Da det saa viste sig, at det vilde blive en Landsindsamling, gik Udførselen over til „Sønderjysk Fond“ under Etatsraad Andersens Udførselstilladelse, og Holte-Banegaard blev Opsamlingsstedet, hvorfra der nu udsendes Tøj. Mad er foreløbig forbudt.“

Begge Damerne er enige om at glæde sig over, at hele Landet har været med — Provinsbyerne og Landboerne er ved denne Lejlighed gaet i Spidsen.

Hvor Pakkerne naaede frem vendte som Ekko tilbage til Udsenderne, en usigelig Taknemlighed fra Modtagerne; og har en eller anden Adresse kunnet glippe, altid har det været trængende Menne-
sker, der har faaet godt af Pakker-
nes Indhold.

De to Soldatermødre vil faa en smuk Plads i dansk Historie. Fru Friederichsen har været Mor for Fangerne i England, Professorinde Schmiegelow for dem i Rusland, mens Aurellacerne var fælles Børn.

Men Dagens Fest fortsættes. „Spurven i Tranedans“ kalder Sønderjyderne sammen med sin dan-